

DIUMENGE VII DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Emili Solano, monjo de Montserrat
24 de febrer de 2019
Lc 6,27-38

L'evangeli d'aquest diumenge conté una de les expressions més típiques i fortes de la predicació de Jesús: "Estimeu els enemics". I, qui de nosaltres en algun moment no s'ha enfrontat amb algun enemic? A vegades, no tinc la culpa de tenir enemics, de caure malament a algú altre. Com estimar-los? Déu no ens demana que siguem tots amics. El que ens demana és que no tornem mal per mal. Si és veritat allò que cadascú dona el que té, el preocupant d'aquest evangeli és la pregunta, Què hi ha al meu cor? Si davant les contradiccions, mentides, injustícies,... No surt del meu cor misericòrdia, aleshores m'hauria de preocupar.

Hem sentit que el Senyor ens mana estimar l'enemic i pregar per ell. Aquest precepte no deixa de tenir la seva dificultat i requereix alguna precisió. Doncs, estimar a l'enemic, al qui ens ha fet sofrir un mal injust, no vol dir de cap manera estimar la maldat o el pecat, la qual cosa seria perversa. En qui ens perjudica, i en qualsevol altre pecador, hem de distingir la culpa de la qual és responsable i la pròpia persona. La culpa és contrària a Déu, i ha de ser rebutjada, com tot el que allunya de la bondat de Déu. La persona del pecador, en canvi, no perd la seva vocació a la benaurança, per dolents que siguin els seus actes, i ha de ser estimada amb vertadera caritat sobrenatural. Sant Agustí ho deia així: refusem, doncs, les seves faltes, però reservem el millor de la nostra pietat per a la seva ànima caiguda.

Altres vegades, l'enemistat apareix a la nostra vida quasi sense adonar-nos-en: Les persones a les quals, per pensar de diferent manera a la nostra, les allunyem de l'òrbita de les nostres amistats. Les persones que, per petites o grans decepcions, les hem deixat marginades. Les persones que, per mil excuses o per cap, les hem oblidat o, fins i tot, humiliat.

Quan Jesús demana estimar els propis enemics, pot semblar que demana un amor que excedeix la capacitat humana, una utopia. Però la proposta de Crist és ben realista, perquè té en compte que al món hi ha massa violència, massa injustícia i, per tant, només es pot superar aquesta situació contraposant un plus d'amor, un plus de bondat. Aquest "plus" ve de Déu: és la seva misericòrdia que s'ha fet carn en Jesús, i és l'única que pot "desequilibrar" el món del mal a favor del bé, a partir del petit i decisiu "món" que és el cor de l'home.

Estimar els enemics no consisteix a rendir-se davant el mal, segons una falsa interpretació de "parar l'altra galta", sinó en respondre al mal amb el bé (com diu sant Pau), trencant d'aquesta manera la cadena de la injustícia. Estimar els enemics per a un cristià és una manera de ser de la persona. És l'actitud de qui està tan convençut de l'amor de Déu i del seu poder, que no té por d'afrontar el mal únicament amb les armes de l'amor i de la veritat. L'amor als enemics és un amor que en definitiva no es recolza en els recursos humans, sinó que és do de Déu que s'obté confiant únicament i sense reserves en la seva bondat misericordiosa. Aquesta és la novetat de l'Evangeli, que canvia el món sense fer soroll.

Demaneu a la Mare de Déu, dòcil deixeblla del Redemptor, que ens ajudi a deixar-nos conquerir sense reserves per aquest amor.